

Célnak jó a Végtelen...

A lélek lobot vet, s lobog
Lila talányban tárul fel a világ
Borzalmaknak kopott, foszló ködén túl
Hárfadalként csendül fel a Való

Tükörfolyosókon s kristálytörmeléken
Robog robogván e földi álom terhe
Foglyává szegődik mindaz, ki a Tudást
Mevetvén fordul belé a tompa létezésbe

Visszfényt vet lángról az őshomály
Emlékképeink utolsó, kínzó vágya ez
Felülmúlván tért, időt s jövőt
Örökségünk elnyerve Létként ébredünk

Átszárnyalni puszta életnek szakadékán
Fénylő végtelent tűzi önmaga elé e Cél
Hogy a mindenséggel egyvé varázsold magad
S Mindenségként léted való örökként megéld

Nem válhat révületté e határok nélkül való, Tiszta Lét
Örök Célunk nem silányulhat, mint alkalmi menedék
Ki e létnek mozgás nélkül való Centrumává emeli Önmagát
Mindenségként megvalósult Önmagából többé soha ki nem lép

Hatalmat szül bátor elszántság a Lét felett
Belső bolygók keringése formál látomást
Bizonyoságként tekintve Önmagam
Bennem találván Istennek szentelt őstudást

Hitet keresvén, ebben nem remél
Magának célokat e míves végtelen
Bizonyoságnál nem lehet csekélyebb
Mindaz, mit útjának során elérni vágyani mer.

Csontpallóst, s ametisztpalotát
Reméltem én attól, mi elébem vetült
S ámultam mindezeknek semmiség voltán
Önmagamhoz mérten minden fény kihűlt

Mindennek végén majd mindenek felett
Élek vég nélkül, léten túl Életet
A Mindenséggé téve Önmagam
S Önmagammá a nagy Mindenséget

~ Nemiél C Logismord, 2021